

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gisbert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

A l'ombra

Ara farà un mes, al Teatre municipal de Girona, es va fer un acte de reconeixement i homenatge a Miquel Pairolí, mort ara fa cinc anys. Aquell juliol del 2011, quan vaig saber que havia mort, em vaig llegir totes les cròniques, articles, perfils, glosses i comentaris sobre ell. Em va quedar molt clar que si el volia conèixer, si volia arribar a entendre'l, havia de fer el que demanava el títol d'un d'aquells articles que es van publicar: *Llegiu-lo!*, deia. Perquè és ben veritat, tal com també sostenia Umberto Eco, que l'autor "el trobareu en l'estil i no pas en l'argument de les seves històries". I així ho vaig fer. L'he anat llegint. A les lleixes de la llibreria de casa hi tenia llibres seus. Però me'n vaig enamorar d'un que vaig descobrir, gairebé com per art de màgia, *El camp de l'ombra*. És un exemplar de la primera edició, març del 1995, de la novel·la que li va publicar La Campana i amb què Pairolí va debutar en la ficció, ell que tenia aquesta habilitat planiana

Un cop he descobert en Joan Isern gos dir que ja conec una mica més en Miquel Pairolí i els convido a passar les vacances llegint-lo

d'observar i descriure amb precisió la realitat que l'envoltava. Ell, que tinc entès que era fill d'una petita família de pagès, se m'ha fet molt present en la figura d'un dels dos personatges centrals d'aquest novel·la, l'hereu de Mas Isern. En Joan Isern, pagès, solter, amb estudis, amant dels llibres i de l'escriptura, fa un dietari com els que magistralment escrivia en Miquel Pairolí. Hi escriu reflexions, confessions, però sobretot dissectiona de viu en viu cada plec de la vida que li ha tocat viure amb resignació però sense privar-se de res, això sí, amb una pàtina de responsabilitat adquirida amb els anys que tot ho cobreix. No el coneixia personalment, en Miquel Pairolí, tret d'una trucada i d'una conversa –aquesta sí, cara a cara– que vam tenir uns mesos abans que morís en un acte que organitzava aquest diari. Els he de dir, però, que un cop he descobert en Joan Isern gos dir que ja el conec una mica més, en Pairolí, i amb el seu permís, els convido a passar les vacances llegint-lo on sigui: a la vora del mar, dalt de la muntanya o al camp de l'ombra.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Ombres d'estiu

Imma Merino

La carn flonja del ronyó de porc

No he avançat gaire en la lectura de *l'Ulisses*, però he arribat al segon capítol en què Leopold Bloom, que d'aquesta manera s'introdueix a la novel·la, menja el ronyó de porc que, sentint cassussa, baixa a comprar a cal Dlugacz considerant que el dijous no és un bon dia pels ronyons de be a cal Buckley. El fet que Bloom esmorzi un ronyó, fregit amb mantega en una paella, és un detall cèlebre de la narració de Joyce. No cal haver llegit *l'Ulisses* per saber-ho, com tampoc cal haver llegit *A la recerca del temps perdut* per reconèixer què vol dir Proust quan fa que l'olor d'una magdalena transporti el narrador a la seva infantesa a Combray. A mi em va passar literalment una vegada a Lisboa: una magdalena em va fer tornar a casa, i tot el món, de la meua tia Victoriana i els esmorzars que em preparava quan, de nena, la visitàvem a Ciudad Real amb la família. Amb els ronyons no tinc records, si no són d'haver-ne tastat amb fàstic sentint pudor d'orina, cosa que Bloom celebra com una fragància. A més de l'olor, no m'agrada la textura dels ronyons de

“Amb els ronyons no tinc records, si no són d'haver-ne tastat amb fàstic sentint pudor d'orina, cosa que Bloom celebra com una fragància

cap animal. Tanmateix, m'agraden altres vísceres, sobretot els fetges. Poc abans d'escriure aquest article, he rostit un conill i m'he quedat amb el fetge, però he llençat els dos ronyons. M'ha fet cosa tocar-los, i la sensació llefiscosa m'ha retornat quan he llegit que, feta la compra a cal Duglacz, “la mà acceptà la glàndula tendra i humitosa i l'esmunyí en una butxaca del costat”.

Amb el ronyó de porc fregint-se a la paella, Leopold Bloom és requerit per la seva dona, Molly, perquè li aclareixi el significat d'una paraula que ha llegit en un llibre: *metempsicosi*. Bloom li diu que és un terme grec i que vol dir la transmigració de les ànimes: “Crien que et podies convertir en animal o arbre, posa per cas.” Pensava en els pitagòrics quan he llegit que els Bloom senten una olor de socarrim. L'home és a temps d'evitar el desastre, però ha d'escapar la part cremada, que tira al gat, abans de paladejar apreciativament la carn flonja i gustosa. Al punt. Com intenten menjar-la aquells que, cada 16 de juny, esmorzen ronyons. Per a mi, són uns herois literaris.